

Раптом Лукаш повернувся до дверей.. і побачив чийсь темний дивний снаует.

— А-а-а!!!

— А-а-а!!! — у свою чергу заикалася Мавка його непередбачуваної реакції.

Лукаш придивився:

— Мавко, це ти? Ти в селі? Як це сталося?

Мавка підійшла до позиці з інструментами і почала їх розглядати з подивом.

— Це все для того, щоб робити музику? І це теж? — вона скопила ножиці.

Лукаш вихопив у неї з рук інструменти, поки дівчина не завдала собі шкоди.

— Е-е.. ні. Це робочі інструменти.

— А я полагодила твою сопіаку... і принесла. Ось.

— Дякую...

— Зіграй мені на прощання! — попросила лісова красуня.

Здалеку пролунали бадьорі пісні та сміх селян, які сходились на ярмарок.

— У мене є ідея! — сказав Лукаш. — Я виступатиму на ярмарку в селі, і ти почуєш набагато більше музики! Ходімо разом! Тобі як Вергині Лісу буде цікаво познайомитися з людьми поближче. Чи не так?

І вони пішли.

Ось Мавка і Лукаш досягли головної сільської площі. Тут було повно людей, звідусіль лунав веселий гамір, повсюди стояли ятки з товаром, продуктами і виробами народних майстрів. Душа Лісу була в захваті.

За парою весь час спостерігав Фрол...

— Мавко! — сказав Лукаш, — тобі треба перевдягтися, щоб тебе приймали за свою... і потягнув її до ятки із жіночим одягом.

— А той одяг, що на мені, не годиться? Чим він поганий?

Лукаш лише посміхнувся.

Він щось прошепотів торговкам, які спершу відсахнулися від незнайомки, побачивши її жебрацькі лахи. Але хлопець дав їм монету, і вони повели здивовану Мавку за ширму.

За кілька хвилин ширма розсунулася, і Лукаш побачив Мавку в національному українському вбранні. Від неї не можна було очей відвести! У віночку, із заплетеною косою, вона була така гарна! Парубок застиг, мов зачарований, а тоді підійшов і повісив їй на шию прикрасу, яку зробив для неї.

Кутюр'є ринувся з ножицями на Гука.
У будинку все було покремсано і розтрито...
Гук тікав від розаюченого Фрола, а той волав:
— Ах ти ж пеньок недорубаний!

Чоловік на бігу наступив на незакріплену дерев'яну дошку, і вона підкинула Гука в повітря, наче трамплін. Той з виском налетів на опудало голови лося, яке звалилося зі стіни і наліалося просто на голову Фрола на кшталт шолома!

— Ну все! Ти розбудив у мені звіра!!! — кричав той, повертаючись на всі боки, хоча й нічого не бачив.

Гук тицьнув коцюбою в сідницю Фролу. Той озвірів, скинув з голови опудало, випростався — розпатланий і ошалений — і раптом помітив бензопилу.

Він заорядно оцирився...

Залишивши «дуглянтів», Шусть і Квусь побігли в коридор, що вів у погреб, де Лукаш уже втрачав сина.

Вода все прибувала.. Дихати було вже майже нічим.. хлопець гупав з останніх сина по ляді вгорі.

Шусть почав кидатися на засув, намагаючись відтягти його. Він відчайдушно гавкав і скавучав.

Квусь видерся на стіл, шукаючи чогось, що могло б допомогти визволити Лукаша. Він помітив мішок з борошном, перев'язаний мотузкою, схопив його, потягнув до ляди і почав прив'язувати мотузку до засува.

Нарешті ляду було відчинено! Вода із затопленого погреба бурхливо виплеснулася назовні. Шусть почав радісно гавкати, але де ж Лукаш? хлопець уже пішов на дно...

Той, Що в Скелі Сидить, здійняв руку, його очі спалахнули, і в повітрі повисла полум'яна іскра люті. Мавка підхопила її, пригорнула до серця, і крізь нього прокотилася вогняна хвиля.

Райдужки очей Мавки стали червоно-чорними. Її сукня була обвуглена, волосся вогняно-червоне. Застогнавши, Мавка випросталася, і повітряна вибухова хвиля прокотилася всіма куточками Лісу. Ударна хвиля збила всіх з ніг і перевернула бульдозер Киїни. Жінка, волаючи, вилетіла з кабіни.

66

У селі,
вибігши на вулицю,
звіялений Лукаш
побачив велетенський смерч,
що із ревом насувався з Темної Гори,
поганяючи все на своєму шляху,
лишаючи по собі широку смугу
видертих з корінням дерев.

Смерч увірвався в село. Лукаш помчав у напрямку вихору, Шусть і Квусь ледь устигали за ним. У небі згустилися чорні хмари. Спалахували блискавки. Берегиня перетворилася на фурію. Навколо неї почав нуртувати полум'яний вихор, що змітав усе на своєму шляху!

— Мавко! — крикнув щосили Лукаш. — Поглянь на мене! Це я!

Вона нічого не чула. Її очі багряніли все більше.

— У мене є ідея! — звернувся до Лукаша Гук.

Він дмухнув у свою дудку, і прилетів ледека. Лукаш стрибнув на птаха. Ледека злетів в небо.

Лукаш кружав на ньому навколо викликаного Мавкою смерчу. Він у відчай кричав:

— Мавко! Зупинись, благаю!

Він стрибнув назустріч їй. Здавалось, їхні руки ось-ось з'єднаються. На мить усе завмерло, у повітрі запала тиша... Аж тут Лукаша збило одне з дерев, що кружало у вирі... і він почав стрімко падати.

Хитаючись, хлопець підвівся і знову кинувся вперед. Витяг сопіаку і почав грати. Навкруги розлялася чудова мелодія і змішалася з ревом вихору. Звуки музики проникли у смерч і долинули до Мавки. Руни почали мерехтити, червоний колір поступово змінився на зелений. Та вже наступної хвилини їхнє смарагдове сяйво згасло, і тіло знову охопило багряно-червоне полум'я.

Лукаш не припиняв грати. Рев ставав все гучнішим.

— Хутчіш сюди! Їм потрібна наша допомога! Ще є надія! — закричав Гук Квусю.

Лісові мешканці одне за одним приєднались до співу. Смерч і досі вирував, хоча символи на тілі Мавки ставали все яскравіші.

Прибіг дядько Лев і звернувся до селян:

— Браття, сестри! Нумо всі разом!

Лев затагнув пісню. Селяни підхопили мелодію і стали навколо Лукаша. Знесилений і пошарпаний Лісовик теж приєднався до співу. Мавка врешті-решт одержала перемогу над собою і вирвала із грудей іскру, що спалювала її зсередини. Полум'яні візерунки на її тілі розлетілися червоними дрізками. Смерч ущух і розсипався порохом.

За мить Хранителька почала падати... Натовп стривожено охнув. Лукаш підбіг до Мавки, звернувся до неї, але вона не відповідала. Схоже, життя покинуло її. Запала довга, сповнена болю пауза. Лукаш плакав. За спиною хлопця з'явився Той, Що в Скелі Сидить. Він взяв Мавку на руки. Його темна постать закрила все навкруги. Хранителька тихо попливла чорною порожнечою, опускаючись у Небуття...

— Це царство, де немає марних мрій, де не чути ані пісень, ані шуму вітру. Тут не падає вогонь почуттів: ані гніву, ані люті, ані любові... — звертався до Мавки дух.

— Лють уже згасла в моєму серці. Я чула його голос і тепер знаю: він не зрадник!

— Ти зробила свій вибір. Ти пощадила смертних.

— Але вони подарували мені відчуття, яких я раніше не знала...

— Ти стала мостом через прірву, що пролягала між людьми і лісовими мешканцями. Проте тепер ти мусиш сплатити обіцяну ціну: поринути у Ніщо назавжди.

Темні хмари майже повністю окутали Мавку. Але крізь темряву пробивалося світло, і воно дедалі все яскравішало! Пролунав голос Мавки: «Ні! Я жива! Я буду вічно жити. Я в серці маю те, що не вмирає!». Було чутно стукіт її серця. Він ставав усе гучнішим, світло вибухнуло спалахом, немов народилася нова зірка!

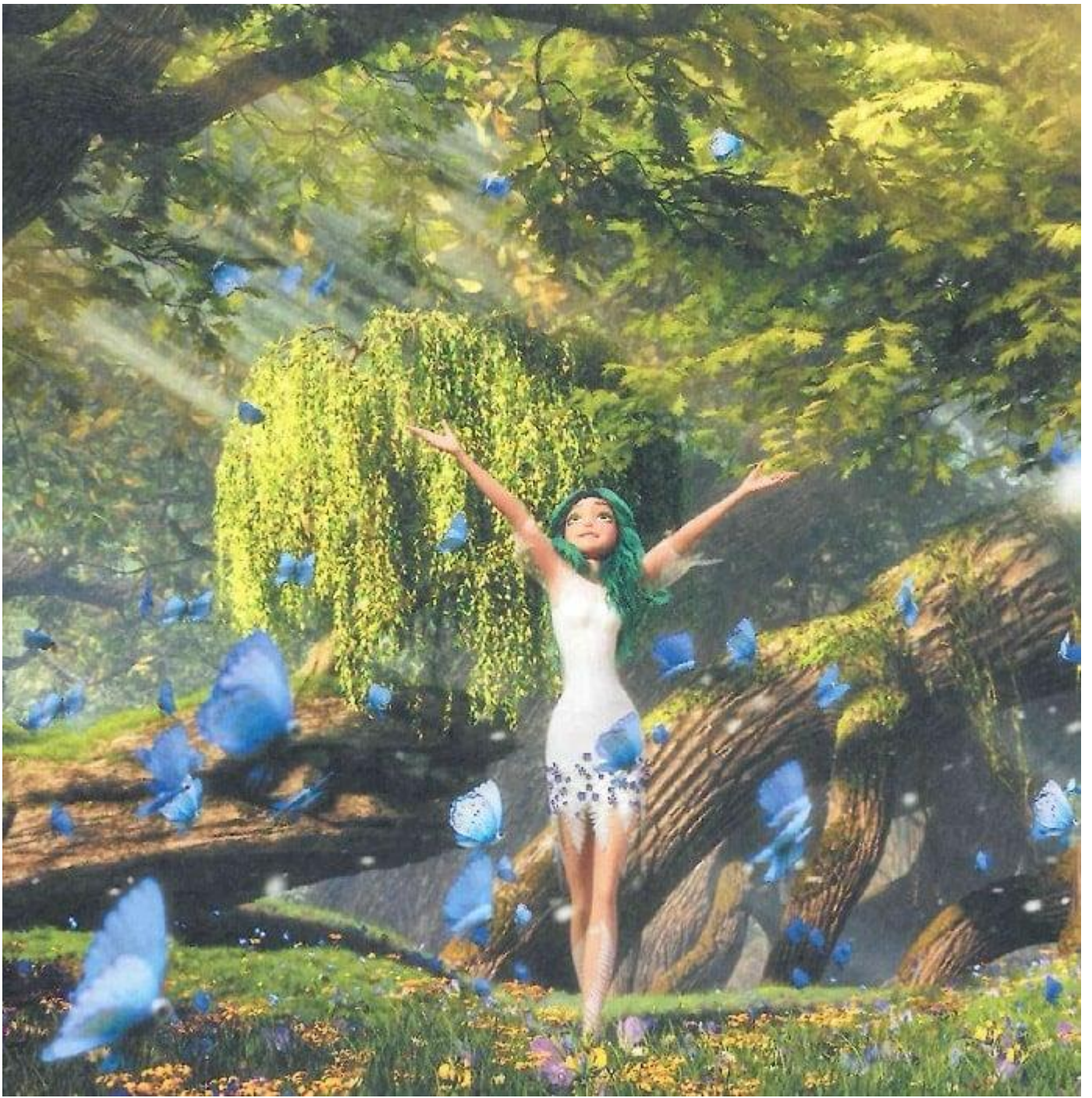
Темрява розсіялася, крізь обпалену землю почали пробиватися квіти. Мавка розплющила очі.

Над землею зійшло яскраве сонце! Селяни і лісові мешканці радісно обіймалися і вітали одне одного.

Тим часом Килина знайшла Магічну Вербу.
«Я відшукала її! Нарешті!» — щасливо розсміялась вона і стрибнула у Джерело.

Жінка обливалася водою, пила її, дивилася на свої руки, що на очах ставали юними та прекрасними. Та що це? «Ні! Ні-і-і...» — Килина неспинно перстворювалася на підлітка, дитину... І ось на землі залишився лише її одяг, з-під сукні виповзла немовля. До дитинки підбігли мохуші і почали з нею бавитися.

ЗМІСТ

СЕЛО ТА ЙОГО МЕШКАНЦІ.....	5-36
ЗАПЕКЛА БИТВА В ЛІСІ.....	39-70

